

На югъ отъ ливадата се испрѣчваше каменната ограда на една градина съ врата отворени къмъ ливадата; отъ сѣверъ се растворяше панорамата на Стара-Планина, съ голитѣ си върхове, стръмни урви, еиен и живописни цвѣтущи поли.

Тая ливада и тая градина принадлежяхъ на чорбаджи Юрдана, и семейството бѣше негово.

Освѣнъ тая дружина, рѣдко човѣкъ се мѣркаше тж-дѣва. Истина, че градътъ се бѣше поуспокоилъ подиръ капитуляцията, и улицитѣ му се бѣхъ пооживили. Но никой се не прѣстрашаваше да излѣзе извънъ него, въ околността му, било по работа, било да се порасходи и порадва на свѣтлата хубостъ на природата.

Само Юрдановото домочадие имà тая дързостъ.

Защото Юрданица отъ скръбъ за смрътѣта на Лалка бѣше паднала злѣ болна и нѣколко дни не бѣ ставала отъ леглото... По настоятелната прѣпорѣка на лѣкаря едвамъ днесъ бѣхъ иж произвели сѣ прѣзъ дворища, до кърската градина на Юрдана, за да се порастягче и погълтне чистъ въздухъ. Тя осѣти тозъ часъ благотворното дѣйствиe на расходката. Тогавъ произлѣзохъ и на ливадата. Тамъ пасѣхъ два едри великолѣпни бивола, сжщо Юрданова стока.

Едно запитие, присѣднжло на страна, пазѣше безопасността на чорбаджииската челядь.

Впрочемъ, имаше и двоица чужди хора тука: една здрава и дебела бузиста селянка, и Рада.

Селянката бѣше Стайка, Боримечковата булка, която кака Гинка бѣ прибрала отъ вчера да ѝ шѣта.

Тя сжщата бѣше дала гостоприемство на Рада. Противъ това не бѣше се възмутила ни баба Юрданица, ни другитѣ членове отъ Юрдановата челядь... Напротивъ, вижданието на Рада, нѣжната прѣятелка на покойната, имъ доставяше едно сладко и скръбно утѣшение, и прѣжното прѣзрѣние и умраза се замѣстихъ въ душитѣ имъ